

"எதிர் காலத்திலே வதைத்தியர்கள் தமது சொந்தக் கிராமங்களிலே சவேயைற்றல் வணே டும் . தமது கிராமங்களிலே வாழ்ந் து மக் கள் பணியாற்றலே நோக் கமாகும் . அதற் கு இணங்க மறுப் பவர்கள் , வறே து தொழிலதைத் தடிக் கொள் ளலாம் . ஈழத் தில் தமிழில் கற் க இணங்குபவர் மீ ண் டும் தமது கல் வியதைத் தொடரலாம் " என றும் தாம் இறந்தபின் ஓர் நினைவுக் கல் இருக் குமாயின் "தமிழருக் கான மருத் துவ ஊழியர்" (medicl Evangelist to the Tamils) என அதில் பொறிக் குமாறும் வணே டிக் கொண்ட அமெரிக் கரான வதைத்தியக் கலாநிதி சாமுவலே ஃபிஸ்க் கிறீ ன் பனே ற் மனிதாபிமானிகள் , கன் டி பரே ன் பநாயகம் , ஓரநே றர் சூப் பிரமணியம் , காரத் திக் கசேன் பனே ற் சமுக உணர் வும் , கடமல உணர் ச் சியும் கொண்ட ஆயிரம் , ஆயிரம் ஆசிரியர்கள் உருவாக் கிய பரெவிரூட் சம் தமிழ் மக் களின் கல் வி. அரப் பணிப் பு என ற ஓர் சொல் மட் டும் தான் அவர் களிடம் இருந் தது . அததைத் தவிர வறேநெத் த வசதியும் அவர் களிடம் இருக் கவில் லை . ஆனால் அயராது உழதைத் தார்கள் . கல் வி வளே ளம் தமிழ் சமுதாய வாழ் வு எங் கும் நிறைந் தது .

இன் று அந் தக் கல் லரிகளில் படித் தவர்கள் வளெநாடுகளில் பழயை மாணவர் சங் கங் கள் வதைத் திருக் கிறார்கள் . ஆண் டு தனே றும் ஒன் றுகுட் டல் களதை நடத் தி நிதி திரட் டி தங் கள் கல் லரிகளற் கு அனுப் புகிறார்கள் . ஆனால் பழயை மாணவர் கள் கல் லரியின் ஒன் றுகுட் டல் மட் டும் என றால் வரமாட் டார்கள் , காசு தரமாட் டார்கள் என று காரணங் களதை சொல் லிக் கொண்டு தனெ் னிந் திய சினிமா கோமாளிகளதை பரெம் பணம் கொட் டுத் து கப் பிட் டு கலசைச் சவேயையும் , கல் விச் சவேயையும் செய் கிறார்கள் .

நற் றி எழுபத் தைந் து வருடங் கள் பழமை வாய் ந் த பருத் தித் துறதை ஹாட் லி கல் லரியின் பிரித் தானிய பழயை மாணவர் சங் கம் சினிமாக் காரர் களதை கப் பிட் டு பாட் டுக் கச்சரே வதைத் தால் தான் பழயை மாணவர் களற் கு பழயை நினைப் பு வந் து பணம் தருவார்கள் என று சொல் கிறது . நற் றாண் டு பழமை வாய் ந் த யாழ் ப் பாணம் இந் துக் கல் லரியின் பிரித் தானிய பழயை மாணவர் சங் கம் திண் டுக் கல் லியனோனிக் கு இந் தியப் பணம் பல லட் சம் கொட் டுத் து கப் பிட் டு வையகம் புகழ் ந் திட வதைத் திருக் கிறது . லியனோனியின் பனே ன் பனே ற் இரண் டு மணித் தியால நிகழ் ச் சியற் கு கொட் டுக் கப் பட் ட மிகச் சிறு தொகைதான் இந் த பல ஆயிரம் பவண் டுகள் . யாரோ படித் த பாட் டுக் களதை தனது கர் ண கட் ரமான குரலில் திருப் பிப் பாடுவதற் கும் , சில அசட் டு ஜோக் குகளதை சொல் லுவதற் கும் இந் தியாவில் இருந் து இங் கிலாந் தற் கு அவரதைக் கப் பிட் டு இருக் கிறது மதெத் தப் படித் த மதோவிகள் கட் டம் .

இந்த வனினாட்டு பழைய மாணவர்கள் சங்கங்கள் இந்த ஊதாரித்தனத்திற்கும், கோமாளித்தனத்திற்கும் சொல்லும் காரணம் இந்த நிகழ்ச்சிகளில் சேர்க்கப்படும் பணம் கல்லூரிகளின் வளர்ச்சிக்கு என்பது தான். ஆனால் பத்து லட்சம் சேர்ந்தால் அயந்து லட்சத்தின் சினிமாக்காரர்களிற்கு கலச்சேவைக்கு கொடுக்கிறார்கள். மலும் சில லட்சங்கள் மண்டபத்திற்கும் மற்றச் செலவுகளிற்கும் போய்விடும். அரசியல்வாதி அடித்த பிறகு மிஞ்சும் அற்புத பணம் அபிவிருத்தி வேலைக்கு போவது போல ஒரு சொற்பத்தொகை கல்லூரிக்கு போய்ச் சேர்க்கிறது.

வயலிலே வேலை செய்து விட்டு அவசரம் அவசரமாக ஓடி வரும் மாணவர்கள், எட்டியும் எட்டாத சைக்கிளில் வீடுகளிற்கு பால் கொண்டு போய் கொடுத்து விட்டு வரும் மாணவர்கள், கடற்கரைக்கு போய் தகப்பனிற்கு காலச்சாப்பாடு கொடுத்து விட்டு வரும் மாணவர்கள் என்று தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் சகல மட்டங்களின் சேர்ந்தவர்களும் அன்றைக்கு எந்தப் பாடசாலையிலும் படிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. ஏனெனில் கல்வி அன்றைக்கு உண்மையான இலவசக் கல்வியாக இருந்தது. பாடசாலை வசதிக் கட்டணம் என்று ஒரு தவணைக்கு பத்து ரூபாய் வாங்குவார்கள். அதைக் கூட கட்ட முடியவில்லை என்று ஏழைத்தாயோ, தகப்பனோ வந்து சொன்னால் "சரி வசதி வரும் போது கட்டங்கள்" என்று அதிபர்கள் சொல்வார்கள். இன்றைக்கு அதே அரசு பாடசாலைகளில் ஆயிரக்கணக்கில் பணம் கட்டினால் தான் ஆறாம் வகுப்பில் சேர்க்க முடியும். டொனப்ஸ்கோ போன்ற ஆரம்ப பாடசாலைகளில் பாலர் வகுப்பிற்கே பணம் வாங்கித் தான் சேர்க்கிறார்கள்.

இதற்கு பாடசாலைகள் சொல்லும் காரணம் அரசு சம்பளத்திற்கு மட்டுமே பணம் கொடுக்கிறது. எங்களிற்கு வேறு வழியில்லாமல் தான் பணம் வாங்குகிறோம். வியோனிக் இரண்டு மணித்தியாலத்திற்கு பல லட்சம் கொடுக்கும் பழைய மாணவர் சங்கங்கள் தமது கணித மனவையை பாவித்து இந்த பிரச்சனைகளைத் தீர்த்து வைக்கலாம். தனது வாழ்க்கையை தமிழ்மக்களிற்கு அர்ப்பணித்த சிவகுமாரன் போன்ற தியாகிகளை உருவாக்கிய யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் படித்த பழைய மாணவர்கள் கோமாளிகளை பார்த்தால் தான் பணம் தருவார்கள் என்பது இந்த சங்கங்களின் நிருவாக குழுவின் பழைய மாணவர்களிற்கு செய்யும் அவமரியாதை.

வன்னியிலே போரிலே அழிந்த பாடசாலைகள் மரத்தடியிலும், மாட்டுக்கொட்டகை போன்ற கட்டிடங்களிலும் நடக்கின்றன. பெற்றோரை இழந்த சின்னஞ்சிறு குஞ்சுகள் பட்டினியோடு பாடசாலைக்கு வருகிறார்கள். போர்தின்ற வாழ்க்கையிலிருந்து மீண்டு வர அபயக்குரல் எழுப்புகிறார்கள். தமிழ்ச்சினிமா குப்பைகளிற்கு பணத்தின் கொட்டும் கட்டங்களிற்கு இவர்களின் குரல் கேட்கவில்லையா!!